

Sähköhyvityslain 3 §:n tulkinnasta y-tunnuksella yksilöityjen loppukäyttäjien sähköntymyntisopimusten kohdalla

1 Taustaa

Takautuvasti maksettavasta väliaikaisesta sähköhyvityksestä annetun lain (275/2023, jäljempänä myös *sähköhyvityslaki*) voimaantulon jälkeen Energiavirastolle on tullut useita yhteydenottoja sekä sähkön loppukäyttäjiltä että sähköyhtiöitä edustavalta toimialajärjestöltä, joissa on muun muassa pyydetty Energiaviraston tulkintaa siitä, ketkä loppukäyttäjät ovat oikeutettuja laissa tarkoitettuun sähköhyvitykseen.

Energiavirastolle tulleissa yhteydenotoissa on ollut kyse elinkeino- tai yritystoimintaa harjoittavista maataloista, yksityisistä elinkeinonharjoittajista tai pienyrityksistä, joiden sähkönsopimus on yksilöity henkilötunnuksen sijaan y-tunnuksella, ja joiden sähkönkäyttö on heidän ilmoittamiensa tietojen mukaan pääasiassa yksityiskäyttöä.

Energiavirasto on yhteistyössä muiden viranomaisten kanssa selvittänyt, ovatko loppukäyttäjät oikeutettuja sähköhyvitykseen, jos käyttö on pääasiassa yksityistä käyttöä, mutta loppukäyttäjän sähkönsopimus on yksilöity y-tunnuksella.

2 Asiaa koskeva lainsäädäntö

Sähköhyvityslain 3 §:n 1 momentin mukaan loppukäyttäjä, jolle sähköyhtiö toimittaa sähköenergiaa välittömästi jakeluverkonhaltijan jakeluverkon kautta ja jonka sähköntymyntisopimus on yksilöity henkilötunnuksella, on oikeutettu sähköhyvitykseen. Loppukäyttäjän ollessa kuluttajansuojalain (38/1978) 1 luvun 4 §:ssä tarkoitettu kuluttaja, hän on oikeutettu sähköhyvitykseen myös siinä tapauksessa, että hänen sähköntymyntisopimustaan ei ole yksilöity henkilötunnuksella.

Kuluttajansuojalain 1 luvun 4 §:n mukaan kuluttajana pidetään luonnollista henkilöä, joka hankkii kulutushyödykkeen pääasiassa muuhun tarkoitukseen kuin harjoittamaansa elinkeinotoimintaa varten.

Sähköhyvityslain 9 §:n mukaan Energiaviraston tehtävänä on valvoa, että sähköyhtiöt noudattavat tätä lakia. Lisäksi lain 6 §:n 4 momentin mukaan loppukäyttäjällä on oikeus tehdä Energiavirastolle hakemus 6 §:n 1 momentissa tarkoitettun virheen korjaamisesta, jos loppukäyttäjä on noudattanut 6 §:n 1 ja 2 momentissa säädettyä, eikä sähköyhtiö ole korjannut virhettä tai sähköyhtiö on laiminlyönyt 6 §:n 3 momentissa tarkoitettun ilmoituksen antamisen. Edelleen 6 §:n 5 momentin mukaan, jos sähköyhtiö on tehnyt 1 momentissa tarkoitettun virheen, Energiaviraston on hakemukseen antamassaan päätöksessä velvoitettava sähköyhtiö korjaamaan virheensä. Päätöksessä voidaan määrätä, millä tavoin virhe tulee korjata.

3 Energiaviraston näkemys sähköhyvityslain tulkinnasta

Edellä olevan perusteella Energiaviraston valvontatoimivaltaan kuuluvat myös tulkinnot mm. siitä, mitkä loppukäyttäjät ovat oikeutettuja lain tarkoittamaan sähköhyvitykseen.

Energiavirasto esittää seuraavassa viraston omaan analyysiin perustuvan näkemyksen sähköhyvityslain 3 §:n tulkinnasta koskien yksityisiä elinkeinonharjoittajia.

Virasto korostaa, että Energiavirasto antaa sitovat sähköhyvityslakia koskevat tulkinnot vasta lain 6 §:n nojalla annettavissa valituskelpoisissa hallintopäätöksissä.

3.1 Näkemys sähköhyvityslain 3 §:n 1 momentin mukaisista sähköhyvitykseen oikeutetuista loppukäyttäjistä

Alkuperäisessä hallituksen esityksessä eduskunnalle takautuvasti maksettavaa sähköhyvitystä sekä sähköenergialaskujen maksuaikojen pidennystä koskevaksi väliaikaiseksi lainsäädännöksi (HE 324/2022vp)¹ hyvitykseen oikeutetut loppukäyttäjät olivat ehdotetun 3 §:n 1 momentin perusteella rajattu loppukäyttäjiin, joille sähköyhtiö toimittaa sähköenergiaa välittömästi jakeluverkonhaltijan jakeluverkon kautta ja joiden sähkönmyyntisopimus on yksilöity henkilötunnuksella.

Eduskunnan käsitellessä esitystä perustuslakivaliokunta huomautti lausunnossaan (PeVL 102/2022vp)², että perustuslakivaliokunnan saaman selvityksen mukaan hallituksen esityksen antamisen jälkeen on kuitenkin ilmennyt, että järjestelmävas-taavan kantaverkonhaltija Fingrid Oyj:n ylläpitämässä sähkökaupan keskitetyn tiedonvaihdon yksikössä on rekisteröity noin 27 000 sähkönkäyttöpaikkaa, joissa sähkönmyyntisopimus on kirjattu kuluttaja-asiakkaalle ilman henkilötunnusta. Perustuslakivaliokunta esitti, että talousvaliokunnan on syytä täydentää sääntelyä kattamaan kaikki kuluttaja-asiakkaat.

Työ- ja elinkeinoministeriön eduskunnan perustuslakivaliokunnalle 9.2.2023 päivätyn lausunnon³ mukaan pääsäännöstä poikkeava yksilöinti johtunee osaksi siitä, että kuluttajan henkilötunnusta ei ole saatu selvitettyä sähkökaupan keskitetyn tiedonvaihdon palvelujen käyttöönoton yhteydessä vuosina 2019-2022, eikä asiakas ole tehnyt uutta sähkönmyyntisopimusta palvelujen käyttöönoton jälkeen. Edelleen ryhmään kuuluu myös kuluttajia, joilla ei ole suomalaista henkilötunnusta.

Edellä olevan perusteella talousvaliokunta esitti mietinnössään (TaVM 50/2022vp)⁴ lisättäväksi sähköhyvityslain 3 §:n 1 momenttiin lauseen "Loppukäyttäjän ollessa kuluttajansuojalain (38/1978) 1 luvun 4 §:ssä tarkoitettu kuluttaja, hän on oikeutettu sähköhyvitykseen myös siinä tapauksessa, että hänen sähkönmyyntisopimustaan ei ole yksilöity henkilötunnuksella." Eduskunta hyväksyi lopulliseen sähköhyvityslain 3 §:n 1 momenttiin talousvaliokunnan mietinnössään esittämän lisäyksen.

Energiavirastolle tulleiden yhteydenottojen perusteella tulkittavana kysymyksenä on, ovatko ja missä tapauksessa sähköhyvitykseen oikeutettuja myös sellaiset

¹ https://www.eduskunta.fi/FI/vaski/HallituksenEsitys/Sivut/HE_324+2022.aspx

² https://www.eduskunta.fi/FI/vaski/Lausunto/Sivut/PeVL_102+2022.aspx

³ <https://www.eduskunta.fi/FI/vaski/JulkaisuMetatieto/Documents/EDK-2023-AK-10235.pdf>

⁴ https://www.eduskunta.fi/FI/vaski/Mietinto/Sivut/TaVM_50+2022.aspx

19.4.2023

loppukäyttäjät, joiden sähkösojimus on yksilöity henkilötunnuksen sijaan jollakin muulla tavoin, kuten esimerkiksi y-tunnuksella. Kysymys on tällöin siitä, millä edellytyksillä tällaiset loppukäyttäjät ovat kuluttajansuojalain 1 luvun 4 §:ssä tarkoitettuja kuluttajia.

Energiavirasto toteaa, että sähköhyvityslakia säädettäessä eduskunnan tavoitteena oli kuluttajien yhdenvertaisuuden varmistamiseksi tehdyllä muutoksella huolehtia, että sähköhyvitykseen olisivat oikeutettuja myös työ- ja elinkeinoministeriön lausunnossa mainitut n. 27 000 kuluttaja-asiakasta, joiden henkilötunnusta ei ole saatu selvitettyä sähkökaupan keskittetyin tiedonvaihdon palvelujen käyttöönoton yhteydessä vuosina 2019-2022 tai joilla ei ole suomalaista henkilötunnusta.

Energiavirasto kuitenkin katsoo, että tulkinnassa on noudatettava sähköhyvityslakiin kirjattua, kuluttajansuojalain mukaiseen kuluttajan määritelmään sidottua sanamuotoa, joka ei Energiaviraston näkemyksen mukaan rajaudu pelkästään näihin loppukäyttäjiin. Tulkinnassa on näin ollen merkityksellistä se, miten kuluttajansuojalain mukainen kuluttaja määritellään.

Kuluttajansuojalain 1 luvun 4 §:n mukaan kuluttajana pidetään luonnollista henkilöä, joka hankkii kulutushyödykkeen pääasiassa muuhun tarkoitukseen kuin harjoittamaansa elinkeinotoimintaa varten.

Kuluttajansuojalain hallituksen esityksen (HE 360/1992vp) yksityiskohtaisten 1 luvun 4 §:ää koskevien perusteluiden mukaan vain luonnollinen henkilö voisi olla kuluttaja. Perusteluiden mukaan, jotta henkilöä voitaisiin pitää kuluttajana suhteessa tiettyyn hyödykkeeseen, vaadittaisiin, että hän hankkii sen pääasiassa muuhun tarkoitukseen kuin harjoittamaansa elinkeinoa varten. Jos hyödyke hankitaan sekä yksityistä tarvetta että elinkeinotoimintaa varten, sen tulisi siten pääasiassa olla tarkoitettu yksityiseen käyttöön, jotta hyödykkeen hankkinut henkilö voitaisiin katsoa kuluttajaksi. Määritelmän ulkopuolelle jäisivät tapaukset, joissa henkilö hankkii hyödykkeen pääasiassa harjoittamaansa elinkeinotoimintaa varten. Elinkeinotoiminnalla tarkoitetaan perusteluiden mukaan tässä kohdin sellaista liike- tai ammattitoimintaa, johon liittyy kirjanpitovelvollisuus, sekä ammattimaista maatalouden harjoittamista.

Tulkittavaksi asiaksi tulee, missä tilanteessa loppukäyttäjä hankkii sähkön pääasiassa muuhun tarkoitukseen kuin harjoittamaansa elinkeinoa varten, jotta loppukäyttäjä voitaisiin katsoa kuluttajansuojalain 1 luvun 4 §:ssä tarkoitetuksi kuluttajaksi.

Koska kuluttajansuojalain tulkintaan liittyvät kysymykset eivät normaalisti kuulu Energiaviraston toimivaltaan, Energiavirasto on keskustellut kuluttajan määritelmään liittyvistä tulkintakysymyksestä myös Kilpailu- ja kuluttajaviraston kanssa. Kilpailu- ja kuluttajaviraston edustajien kanssa käytyjen keskusteluiden perusteella tästä ei kuitenkaan ole olemassa selvää ja yksiselitteistä ratkaisukäytäntöä. Keskusteluiden perusteella ratkaisevaksi tulee nimenomaan se, kuinka suuri osuus loppukäyttäjän sopimuksen perusteella ostamasta sähköstä käytetään muuhun kuin elinkeinotoimintaan.

Energiavirasto katsoo, että **sähköhyvityslain 3 §:n 1 momentin sanamuotoa tarkastelemalla sähköhyvitykseen oikeutettuja ovat ensinnäkin**

19.4.2023

loppukäyttäjät, joiden sähkösoyimus on yksilöity henkilötunnuksella. Lisäksi hyvitykseen oikeutettuja ovat myös ne loppukäyttäjät, jotka ovat kuluttajansuojalain 1 luvun 4 §:n tarkoittamia kuluttajia, vaikka niiden sähkösoyimus on yksilöity jollain muulla tavoin kuin henkilötunnuksella.

Energiavirasto katsoo kuluttajansuojalakia koskevien hallituksen esityksen perusteluiden mukaisesti, että **ollakseen oikeutettu sähköhyvitykseen sopimuksen tehneen loppukäyttäjän on oltava luonnollinen henkilö**. Koska yksityinen elinkeinonharjoittaja ei ole oikeushenkilö vaan luonnollinen henkilö, sähköhyvitystä voidaan maksaa yksityisille elinkeinonharjoittajille myös siinä tapauksessa, jossa sen sähkösoyimus ei ole yksilöity henkilötunnuksella.

Sen sijaan **sähköhyvitystä ei voida maksaa oikeushenkilöille**, kuten tilanteissa, joissa sähkösoyimus on yksilöity julkisyhteisölle, osakeyhtiölle, osuuskunnalle, yhdistykselle tai säätiölle riippumatta siitä, käytetäänkö sopimuksella hankitusta sähköstä jokin osa yksityisenä käyttönä.

Edelleen on huomioitava, että esimerkiksi asunto-osakeyhtiöt, kiinteistöyhtiöt tai asunto-osuuskunnat eivät ole luonnollisia henkilöitä eivätkä ne siten ole myöskään sähköhyvityslain piirissä. Asunto-osakeyhtiöitä koskien on myös annettu erikseen valtioneuvoston asetus asuntoyhteisöjen sähköenergiakustannusten avustuksesta (355/2023), jonka perusteella annettavan avustuksen piirissä ovat asuinrakennuksen omistavat yhteisöt, kuten asunto-osakeyhtiöt, kiinteistöyhtiöt ja asunto-osuuskunnat, edellyttäen, että yhteisö maksaa lämmitykseen käytettävän sähköenergialaskun.

Kuluttajansuojalain mukainen kuluttajan määritelmä edellyttää loppukäyttäjältä Energiaviraston käsityksen mukaan näin ollen luonnollisen henkilön aseman lisäksi myös sitä, että **ollakseen oikeutettu sähköhyvitykseen loppukäyttäjän on hankittava kyseisellä sähkösoyimuksella sähköä pääasiassa muuhun tarkoitukseen kuin harjoittamaansa elinkeinotoimintaa varten**. Elinkeinotoiminnalla tarkoitetaan tässä tapauksessa sellaista liike- tai ammattitoimintaa, johon liittyy kirjanpitovelvollisuus, sekä ammattimaista maatilatalouden harjoittamista. Edelleen **pääasiallisuudella tarkoitetaan Energiaviraston käsityksen mukaan sitä, että loppukäyttäjän sopimuksen perusteella hankkimasta sähköstä yli puolet on käytettävä muuhun kuin elinkeinotoimintaan**.

3.2 Hyvitykseen oikeutetut sähkökulut ja niiden todentaminen

Energiavirasto toteaa, että sähköhyvityslain lähtökohtana on ollut, että lain tarkoittamaa sähköhyvitystä maksetaan vain kuluttajien yksityistalouden sähkökuluista eikä hyvitystä makseta elinkeinotoiminnan harjoittamisen sähkökuluista. Tämä tarkoittaa sitä, että mikäli yksityisen elinkeinonharjoittajan sopimuksella hankkimasta sähköstä osa käytetään elinkeinotoimintaan ja osa yksityisenä käyttönä, sähköhyvitykseen oikeuttavaa kyseisen loppukäyttäjän sähkölaskusta on ainoastaan yksityiseen käyttöön käytetty osuus.

Tähän kysymykseen liittyy myös se, miten todennetaan loppukäyttäjän hankkiman sähköön käytön jakautuminen elinkeinotoimintaan ja muuhun kuin elinkeinotoimintaan.

19.4.2023

Käytännön tilanteessa loppukäyttäjällä saattaa olla ns. takamittaus tai vastaava, jonka perusteella elinkeinotoiminnassa käytetyn sähkön määrä voidaan erottaa yksityiskäyttöön käytetystä sähköstä ja jonka perusteella voidaan myös arvioida loppukäyttäjän oikeutusta sähköhyvitykseen.

Kaikissa tapauksissa takamittaus ei kuitenkaan ole asennettu, jolloin sähköhyvitykseen oikeutuksen arviointia varten muuhun kuin elinkeinotoimintaan käytetyn sähkön osuus loppukäyttäjän sähkön kokonaishankinnasta joudutaan arvioimaan. Tätä varten **loppukäyttäjän on Energiaviraston näkemyksen mukaan tehtävä arvio sähkön käytön jakautumisesta elinkeinotoimintaan ja muuhun kuin elinkeinotoimintaan.** Jakaumaa käytetään arvioitaessa, täyttyykö kuluttajan määritelmän edellyttämä sähkön hankkiminen pääsääntöisesti muuta kuin elinkeinotoimintaa varten ja myös arvioitaessa loppukäyttäjälle maksettavan sähköhyvityksen määrää. **Tämän jaon on Energiaviraston näkemyksen mukaan myös vastattava sitä, mitä loppukäyttäjä noudattaa elinkeinotoimintaa koskevassa kirjanpidossaan.**

Energiavirasto on tiedustellut verohallinnolta, miten verotuksessa huomioidaan vastaavantyyppiset tilanteet, joissa loppukäyttäjä hankkii sähköä samaan käyttöpaikkaan yhdellä sähkösopimuksella sekä yksityiskäyttöä että elinkeinotoimintaa varten.

Esimerkiksi verohallinnon yhtenäistämisohjeissa⁵ todetaan, että jos maatalouden ja yksityistalouden sähkökuluja ei ole erikseen mitattu, kulujen jakaantuminen on arvioitava. Yksityistalouden sähkönkulutus on yleensä helpommin määriteltävissä kuin maatalouden kulutus. Yksityistalouden kulutukseen vaikuttavat perheenjäsenten lukumäärä, ikä, lämmitysjärjestelmä ja sähkövarustetaso.

3.3 Tulkintaan liittyvä tapauskohtainen harkinta ja julkinen hallintotehtävä

Energiavirasto katsoo, että edellä olevan perusteella loppukäyttäjän sähkösopimuksen ollessa yksilöity muulla kuin henkilötunnuksella loppukäyttäjän oikeus sähköhyvitykseen ja loppukäyttäjälle maksettavan sähköhyvityksen määrä joudutaan arviomaan tapauskohtaisesti.

Tällöin tapauskohtaisesti on ensinnäkin arvioitava, täyttyykö kyseisen loppukäyttäjän kohdalla kuluttajansuojalain 1 luvun 4 §:n mukainen kuluttajan määritelmä eli ylittääkö loppukäyttäjän yksityiskäyttö puolet loppukäyttäjän kyseisellä sähkösopimuksella hankkimasta sähköstä. Lisäksi tällaisessa tilanteessa joudutaan tekemään tapauskohtaista harkintaa siitä, mikä osuus loppukäyttäjän sähkölaskusta on maksettavan sähköhyvityksen määrän määrittämisen perustana.

Perustuslakivaliokunta arvioi lausunnossaan myös, onko laissa sähköyhtiöille asetetussa tehtävässä maksaa sähköhyvitykset loppukäyttäjille kyse julkisesta hallintotehtävästä. Hallituksen esityksen perustelujen mukaan kyse on kaavamaisesta ja teknisluonteisesta maksatustoimesta, johon ei sisältyisi harkintavaltaa etuuden myöntämiseen siihen oikeutetuille loppukäyttäjille. Perustuslakivaliokunnan

⁵ Verohallinnon yhtenäistämisohjeet vuodelta 2022 toimitettavaa verotusta varten (VH/5822/00.01.00/2022, <https://www.vero.fi/syventavat-vero-ohjeet/ohje-haku-sivu/48275/verohallinnon-yhtenaistamisohjeet-vuodelta-2022-toimitettavaa-verotusta-varten>)

19.4.2023

mielestä sähköyhtiön maksaman sähköhyvityksen osalta kyse ei ole perustuslain 124 §:n mukaisesta julkisesta hallintotehtävästä, koska sähköhyvityksen maksaminen on liitetty osaksi sähköyhtiön ja sen asiakkaan normaaleja sopimuksen mukaisia maksatusjärjestelyjä. Lisäksi sähköhyvityksen maksaminen perustuu laissa täsmällisesti säädettyyn laskentakaavaan. Sähköyhtiöille ei perustuslakivaliokunnan mukaan siten jää harkintavaltaa sähköhyvityksen saajan tai sen suuruuden suhteen.

Energiavirasto katsoo, että **loppukäyttäjän sähkösopimuksen ollessa yksilöity muulla kuin henkilötunnuksella sähköhyvityksen saajan ja sen suuruuden arviointiin sisältyy tapauskohtaista harkintaa, jossa ei ole kyse kaavamaisesta ja teknisluonteisesta toimesta**. Energiavirasto katsoo siten, että tällöin kyse voi olla sellaisesta harkintaa sisältävästä julkisesta hallintotehtävästä, jota sähköhyvityslakia säädettyä ei ole katsottu annettavaksi sähköyhtiöiden tehtäväksi ja joten tähän liittyvän **harkinnan voisi tehdä ainoastaan viranomainen**.

Tämän perusteella Energiavirasto katsoo, että tällaisissa tapauksissa olisi kuitenkin toimittava sähköhyvityslain 6 §:n mukaisesti. Tällöin loppukäyttäjän katsoessaan olevansa oikeutettu sähköhyvitykseen olisi ensin esitettävä vaatimus asiasta sähköyhtiölle 30 päivän kuluessa sen kalenterikuukauden päättymisestä, jonka kuluessa sähköhyvitys olisi tullut maksaa, ja sähköyhtiön puolestaan olisi kuukauden kuluessa vaatimuksen lähettämistä ilmoitettava loppukäyttäjälle, ettei tämän vaatimukselle ole perustetta. Sähköyhtiön ilmoitus on perusteltava. Edelleen loppukäyttäjällä olisi oikeus tämän jälkeen tehdä Energiavirastolle hakemus asian korjaamiseksi, minkä perusteella Energiavirasto arvioi ja harkitsee ja antaa hallintopäätöksen siitä, onko loppukäyttäjällä oikeus sähköhyvitykseen ja mikä olisi loppukäyttäjälle maksettavan hyvityksen määrä.

Energiavirasto on keskustellut asiasta myös Valtiokonttorin kanssa, jonka mukaan Valtiokonttori korvaa sähköyhtiöille y-tunnuksella oleville loppukäyttäjille maksettuja hyvityksiä ainoastaan, mikäli hyvityksen maksamisesta on olemassa viranomaispäätös.

4 Yhteenveto

Yhteenvetona tekemästään analyysistä Energiavirasto toteaa seuraavaa:

- Sähköhyvitykseen ovat sähköhyvityslain 3 §:n nojalla oikeutettuja
 - Loppukäyttäjät, joiden sähkönmyyntisopimus on yksilöity henkilötunnuksella; sekä
 - Loppukäyttäjät, jotka täyttävät kuluttajansuojalain 1 luvun 4 §:n mukaisen kuluttajan määritelmän, vaikka loppukäyttäjän sähkönmyyntisopimusta ei olisi yksilöity henkilötunnuksella.
- Loppukäyttäjä, joiden sähkönmyyntisopimus on yksilöity y-tunnuksella, on oikeutettu sähköhyvitykseen, mikäli
 - Loppukäyttäjä on luonnollinen henkilö; ja

19.4.2023

- Sähkönmyyntisopimuksella hankittua sähköä käytetään pääasiassa eli yli puolet muuhun kuin elinkeinotoimintaan⁶.
- Loppukäyttäjät, jotka ovat oikeushenkilöitä, eivät ole oikeutettuja sähköhyvitykseen, vaikka loppukäyttäjän sähkön käytöstä osa olisi yksityiskäyttöä.
- Loppukäyttäjän, jonka sähkön käytöstä osa käytetään elinkeinonharjoittamiseen ja osa yksityiseen käyttöön, maksettavan sähköhyvityksen perustana on ainoastaan se osa sähkölaskua, joka kohdistuu yksityiseen sähkön käyttöön; tämän jaon on vastattava elinkeinonharjoittajan kirjanpidossaan käyttämää jakoa.
- Loppukäyttäjän, jonka sähkönmyyntisopimus on yksilöity y-tunnuksella, oikeus sähköhyvitykseen ja mahdollisesti saaman hyvityksen määrä on arvioitava tapauskohtaisesti, jolloin se on julkinen hallintotehtävä, jonka voi tehdä ainoastaan viranomainen.
 - Loppukäyttäjän, jonka sähkönmyyntisopimus on yksilöity y-tunnuksella, on haettava sähköhyvityksen maksamista lähettämällä sähköhyvityslain 6 §:n mukaisesti vaatimus ensin sähköyhtiölle, ja vasta saatuaan yhtiöltä vastauksen loppukäyttäjä voi halutessaan lähettää hakemuksen Energiavirastolle.

⁶ Tässä elinkeinotoiminnalla tarkoitetaan sellaista liike- tai ammattitoimintaa, johon liittyy kirjanpitovelvollisuus, sekä ammattimaista maatalouden harjoittamista.